

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. ve věci

žalobkyně: V.T. M.

proti
žalovanému: Krajský úřad Moravskoslezského kraje
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

za účasti
osob zúčastněných: 1) JUDr. M. R.

2) RESIDENT GROUP s.r.o.
sídlem Těšínská 239, 735 14 Orlová-Poruba

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 6.1.2017 č.j. MSK 2166/2017, ve věci
náhrady exekučních nákladů

takto:

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 6.1.2017 č.j. MSK 2166/2017 se **zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 3 000 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se domáhala přezkoumání výše uvedeného rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto její odvolání a odvolání JUDr. M. R. a RESIDEN GROUP s.r.o. (dále jen „osoby zúčastněné“) proti rozhodnutí Městského úřadu v Orlové (dále jen „správní orgán 1. stupně“) ze dne 14.9.2016 č.j. MUOR 48930/2016, o náhradě exekučních nákladů na odstranění stavby „Stříška – pergola“, tj. zastřešení atria obchodního centra Morava v Orlové-Lutyni (dále také „stavba“).
2. Žalobkyně namítla, že 1) rozhodnutí správního orgánu nevycházelo ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu, když zcela účelově rozhodoval o majetkovém vztahu pouze „úsudkem“, ačkoli z jemu dostupných materiálů věděl, že vlastníkem stavby je Město Orlová, které od roku 1996 hrubě zanedbávalo správu majetku a neprovádělo opravy. Vzhledem k havarijnímu stavu stavby a nutnosti zajistit provoz zařízení žalobkyně a osob zúčastněných v sousední nemovitosti tito souhlasili, že se budou spolupodílet při likvidaci stavby, proto nepodávali opravné prostředky proti rozhodnutí o nařízení odstranění stavby. Žalobkyně však 2) nesouhlasila s následným rozdělením nákladů za demolici, protože vlastní demolice se týkala pouze stavby Města Orlová. Rozdělení neodpovídá rozsahu vymáhaných povinností připadajících v souladu s § 116 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., v příslušném znění (dále jen „správní řád“) na jednotlivé povinné. Podle žalobkyně 3) správní orgán 1. stupně zneužil svého postavení ve snaze zakrýt svá dlouhodobá pochybení, rozhodl neobjektivně ve prospěch Města Orlová. O zneužití postavení úřední osoby svědčí i průběh jednání v červnu 2016. Žalovaný se nezabýval porušováním zásad činnosti správního orgánu, jak jsou uvedeny v odvolání.
3. Žalovaný ve vyjádření zdůraznil, že ze strany žalobkyně ani osob zúčastněných nebylo podáno odvolání proti nařízení odstranění stavby ani proti exekučnímu příkazu. Správní orgány se v exekučním řízení a následujícím řízení o náhradě nákladů již nemohly zabývat otázkou vlastnictví stavby. Při rozvrhu nákladů postupoval správní orgán 1. stupně v souladu s § 116 odst. 5 správního řádu, vycházel z podrobného rozpisu jednotlivých prací. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č.150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
5. Z obsahu správních spisů soud zjistil, že dne 29.1.2016 vydal správní orgán 1. stupně rozhodnutí o nařízení neodkladného odstranění stavby. Bylo nařízeno odstranit hlavní pergolu o rozponu 6 m (ocelové sloupy, ocelové průvlaky, betonové střešní panely s cihelnými vyzdívkami) umístěnou na pozemku parc. č. x (vlastník pozemku Město Orlová), konstrukčně spojenou s budovou obchodního centra v místě prodejny č. p. X

(parc. č. X vlastník osoba zúčastněná 1), přičemž v jiných místech není podle rozhodnutí pergola konstrukčně spojena s budovou centra. Žalobkyně je vlastníkem části budovy obchodního centra s označením č. p. X (pozemek parc. č. X) a osoba zúčastněná 2) je vlastníkem části budovy obchodního centra s označením č. p. X (pozemek parc. č. X), vše v katastrálním území Horní Lutyně. Správní orgán 1. stupně si v rozhodnutí o nařízení neodkladného odstranění stavby učinil úsudek ve smyslu § 142 odst. 4 zákona č. 183/2006 Sb., v příslušném znění (dále jen „stavební zákon“) tak, že stavba je nedílnou součástí jak pozemku parc. č. X, tak celé budovy obchodního centra, a stanovil okruh účastníků podle § 142 odst.1 stavebního zákona tak, že jimi jsou žalobkyně, osoby zúčastněné 1) a 2) a Město Orlová. Dne 6.5.2016 byl vydán vůči těmto 4 osobám exekuční příkaz, neboť stavba nebyla odstraněna ve stanoveném termínu do 1.3.2016. Poté byla provedením exekuce pověřena firma FATRA – stavební a obchodní společnost, spol. s.r.o., která předložila podrobný rozpočet, provedla demolici a související práce a vyúčtovala částku celkem 332 968 Kč. Podle fotodokumentace, snímků katastrální mapy s vyznačením stavby a Statického posouzení Ing. J. F. z prosince 2015 je zřejmé, že odstraňovaná pergola se (kromě prodejny zlatnictví - č. p. X) dotýkala budovy obchodního centra v místě č. p. X (vlastník – osoba zúčastněná 2). Č. p. X (ve vlastnictví žalobkyně) přitom nemá žádnou konstrukční vazbu na odstraňovanou stavbu hlavní pergoly, neboť mezi č. p. X a odstraňovanou stavbou se nachází ještě jiná, menší pergola (na pozemku parc. č. X), přiléhající k prodejně zlatnictví, a tato menší pergola nebyla odstraňována. Situace je patrná na tomto snímku katastrální mapy se zakreslením stavby (okopírováno ze správního spisu):

6. K rozvržení exekučních nákladů byla svolána jednání mj. 9.6. a 28.6.2016. Ze zápisů vyplývá, že na prvním jednání správní orgán 1. stupně seznámil účastníky s vyčíslením nákladů a návrhem jejich rozdělení, námitky vznesla osoba zúčastněná 1), poté na dalším jednání byl rozvrh upraven (vyčísleny náklady specifické pro vlastníka pozemku parc. č. x – Město Orlová), žalobkyně a osoba zúčastněná 1) s rozvržením nesouhlasily. Dne 14.9.2016 rozhodl správní orgán 1. stupně o náhradě exekučních nákladů tak, že výrokem č. 3 stanovil žalobkyni povinnost zaplatit částku 78 147,25 Kč jako část hotových výdajů vzniklých při odstraňování stavby a dále část paušální částky ve výši 500 Kč. Výrokem č. 5 byly zamítnuty návrhy žalobkyně a osob zúčastněných 1) a 2) na jiné rozdělení exekučních nákladů. Částka hotových výdajů stanovená žalobkyni zahrnuje použití mobilních plotových zábrán a pevných zábrán (ochrana výkladů, vstupů do nebytových prostor obchodního centra, koridor pro bezpečný průchod – prodej v centru nebyl přerušen) a stavební úpravy po odpojení stříšky (14 701 Kč) a práce související s odstraněním vlastní stavby a likvidací odpadu z ní (63 446,25 Kč jakožto $\frac{1}{4}$ z celkové částky 253 785 Kč). Žalobkyně v odvolání nesouhlasila s výší hotových výdajů, které by měla zaplatit a navrhovala částku, která podle ní přímo souvisí s její nemovitostí (6 535,77

Kč). Žalovaný v napadeném rozhodnutí stejně jako nyní ve vyjádření zdůraznil, že správní orgány se v rozhodnutí o náhradě exekučních nákladů již nemohly zabývat otázkou vlastnictví stavby.

7. Soud plně souhlasí s žalovaným, že exekuční řízení není pokračováním nalézacího řízení ani duplicitním nalézacím řízením (srov. i žalovaným zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16.9.2009 č.j. 9 Afs 28/2009-124). Žalobní námitka 1) o vlastnictví stavby a úsudku učiněném správním orgánem 1. stupně, směřující bezvýhradně do předchozího řízení o neodkladném odstranění stavby, které bylo pravomocně ukončeno, proto nemůže být úspěšná v následném, odděleném řízení o náhradě exekučních nákladů. Z tohoto pohledu je bez významu, jaké důvody vedly žalobkyni k tomu, že se nebránila opravnými prostředky proti rozhodnutí, v němž jí (a dalším osobám) byla stanovena povinnost neodkladně odstranit stavbu.
8. K žalobní námitce 3) soud uvádí, že obecné tvrzení o zneužití postavení a neobjektivním rozhodování ve prospěch Města Orlová žalobkyně nepodpořila žádným důkazním návrhem. Pokud jde o jednání proběhlá v červnu 2016, ze zápisů se nic takového nepodává, nejsou v nich zaznamenány žádné námitky účastníků v tomto směru, pouze námitky věcné, k vyčíslení částek. Žalobkyně mohla v průběhu správního řízení využít příslušné prostředky správního řádu, jako např. namítat podjatost úřední osoby. V odvolání, podaném žalobkyní, se nenachází žádná pasáž o namítaném porušování zásad činnosti správního orgánu, proto nelze klást žalovanému k tíži, že se jím nezabýval. Žalobní námitka 3) není důvodná.
9. Podle § 135 odst.1 stavebního zákona, stavební úřad nařídí vlastníku stavby neodkladné odstranění stavby a zabezpečí její odstranění, jsou-li ohroženy životy osob nebo zvířat tím, že stavba hrozí zřícením. Podle § 142 odst.1 stavebního zákona, účastníkem řízení podle § 135, § 137, § 139 a § 140 je osoba, která má vlastnické právo nebo jiné věcné právo k dotčeným pozemkům a stavbám na nich, včetně sousedních pozemků a staveb na nich, jestliže toto právo může být rozhodnutím přímo dotčeno. Podle § 142 odst. 4 stavebního zákona, uplatní-li účastník řízení podle odstavce 1 až 3 námitku občanskoprávní povahy, o které stavební úřad nemůže rozhodnout na základě obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek dotčených orgánů nebo technických norem, a jde o řízení, kde hrozí nebezpečí z prodlení, učiní si stavební úřad o námitce úsudek a rozhodne ve věci. Účastníka řízení poučí o právu uplatnit námitku u soudu. Podle § 116 odst. 5 správního řádu, jsou-li některé exekuční úkony prováděny společně vůči více povinným, exekuční správní orgán rozvrhne náhradu vzniklých exekučních nákladů poměrně podle rozsahu vymáhaných povinností připadajících na jednotlivé povinné.
10. Z nařízení neodkladného odstranění stavby vyplývá, že vlastník odstraňované stavby nebyl zjištěn a oslovení vlastníci pozemků parc. č. X, X, X a X v katastrálním území Horní Lutyně namítali, že nejsou vlastníky této stavby. S ohledem na havarijní stav stavby hrozilo ve věci nebezpečí z prodlení, správní orgán 1. stupně si proto učinil úsudek o vlastnictví stavby pro účely tohoto řízení, a odstranění bylo nařízeno jak vlastníku pozemku, na němž se stavba nacházela, tak vlastníkům okolních nemovitostí, přičemž ve výroku nebyl stanoven konkrétní rozsah povinností připadajících na jednotlivé povinné. Za těchto mimořádných okolností, kdy o vlastníku stavby byl pouze učiněn úsudek pro účely tohoto řízení z důvodu hrozícího nebezpečí (a konečné určení toho, kdo je

vlastníkem stavby, náleží soudu, pokud se na něj někdo z účastníků obrátí) by měl podle názoru soudu správní orgán 1. stupně při rozvrhu náhrady exekučních nákladů velmi pečlivě vážit rozsah vymáhaných povinností připadajících na jednotlivé povinné (§ 116 odst. 5 správního řádu), v tomto konkrétním případě to, jak blízký či vzdálený vztah k odstraňované stavbě mají jednotliví povinní, vycházet z konkrétní situace a dbát na to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu (srov. § 2 odst. 4 správního řádu). Správní orgán sice zohlednil, že některé náklady má nést jen vlastník pozemku, na němž se stavba nacházela (zemní práce, úpravy dlažeb a asfaltu, zabezpečení sochy v blízkosti stavby), avšak nepostupoval takto důsledně u všech položek. Je přijatelné, aby žalobkyně nesla náklady spojené s ochranou výkladů ve své nemovitosti a s opatřeními umožňujícími obchodní provoz v době demolice. To však podle názoru soudu již nedopadá na další náklady, kterými jsou jednak ¼ za práce související s odstraněním vlastní stavby a likvidací odpadu z ní, a dále náklady za stavební úpravy po odpojení stříšky. Žalobkyně je pouze vlastnící nemovitosti, která s odstraňovanou stavbou nijak konstrukčně nesouvisela, jen sousedila s pozemkem, na němž se nacházela odstraňovaná stavba. Stavební úpravy po odpojení stříšky nebyly provedeny na nemovitosti ve vlastnictví žalobkyně, ale na menší, „zbytkové“ pergole (navazující na prodejnu osoby zúčastněné 1), stojící na pozemku parc. č. X. Soud proto k žalobní námitce 2) uzavírá, že v dané věci sice nelze označit Město Orlová za (jediného) vlastníka stavby, nicméně s žalobkyní lze souhlasit v tom, že vlastní demolice se jí a její nemovitosti týkala jen zcela okrajově, čemuž rozvržení exekučních nákladů neodpovídá. Žalobní námitka 2) je důvodná.

11. Soud proto zrušil napadené rozhodnutí žalovaného v souladu s § 78 odst. 1 s.ř.s. a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.
12. Procesně úspěšná žalobkyně má v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení, zde představovaných zaplaceným soudním poplatkem v částce 3 000 Kč. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a zákona č. 99/1963 Sb., v příslušném znění (dále jen „o.s.ř.“), týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159, § 160 odst. 1 o.s.ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.
13. Výrok o náhradě nákladů osob zúčastněných je odůvodněn § 60 odst. 5 s.ř.s., když soud jim neuložil žádné povinnosti v řízení a neshledal ani žádné důvody zvláštního zřetele hodné pro přiznání náhrady nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 17. května 2018

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu